

MÜRŞİDİ KAMİLLERİ res geçmek doğrumu?

Burayı soruyor ↓

Sonra İmam-ı Rabbanî'nin Mektubat kitabını gördüm, elime aldım. Hâlis bir tefe'ül ederek açtım. Acaibdendir ki, bütün Mektubatında yalnız iki yerde "Bedüzzaman" lafzı var. O iki mektub bana birden açıldı. Pederimin ismi Mirza olduğundan, o mektubların başında "Mirza Bedüzzaman'a Mektub" diye yazılı olarak gördüm. Fesübhanallah dedim, bu bana hitab ediyor. O zaman Eski Said'in bir lakabı, "Bedüzzaman"dı. Halbuki hicretin üçyüz senesinde, Bedüzzaman-ı Hemedanî'den başka o lakabla iştihar etmiş zâtları bilmiyordum. Halbuki İmamın zamanında dahi öyle bir adam vardı ki, ona o iki mektubu yazmış. O zâtın hali, benim halime benziyormuş ki, o iki mektubu kendi derdime deva buldum.

Yalnız İmam, o mektublarında tavsiye ettiği gibi çok mektublarında musırrane şunu tavsiye ediyor:

"Tevhid-i kible et." Yani: Birini üstad tut, arkasından git, başkasıyla meşgul olma.

Şu en mühim tavsiyesi, benim istidadıma ve ahval-i ruhiyeme muvafık gelmedi. Ne kadar düşündüm:

"Bunun arkasından mı, yoksa ötekinin mi, yoksa daha ötekinin mi arkasından gideyim?" tahayyürde kaldım. Herbirinde ayrı ayrı cazibedar hâsiyetler var. Biriyle iktifa edemiyordum.

O tahayyürde iken, Cenab-ı Hakk'ın rahmetiyle kalbime geldi ki: Bu muhtelif turukların başı ve bu cedvellerin menbaı ve şu seyyarelerin güneşi, Kur'an-ı Hakîm'dir. Hakikî tevhid-i kible bunda olur. Öyle ise, en a'lâ mürşid de ve en mukaddes üstad da odur. Ona yapıştım.

Nâkıs ve perişan istidadım elbette lâıyıkıyla o Mürşid-i Hakikî'nin âb-ı hayat hükmündeki feyzini massedip alamıyor; fakat ehl-i kalb ve sahib-i halin derecatına göre o feyzi, o âb-ı hayatı yine onun feyziyle gösterebiliriz.

Demek Kur'andan gelen o Sözlere ve o Nurlar, yalnız aklî mesail-i ilmiye değil; belki kalbî, ruhî, hâlî mesail-i imaniyedir ve pek yüksek ve kıymetdar maarif-i İlahiye hükmündedirler.

Mektubat - 355

Misal ile izah edeceğim!

Sen İstanbul Bayezid camisinde namaz kılmak istiyorsun....hangi imama uyarsın?

Bulduğun cami imamına mı....yoksa Mekke imamına mı....yoksa Medine imamına mı???

Elbette bulunduğum cami imamına...

Peki böyle yaparak diğer imamları res geçmiş mi oluyorsun?

Yani imamlıklarını kabul etmemiş mi oluyorsun?

Elbette hayır....sen sadece bulunduğun camide....bulduğun namaz vaktindeki namazı eda etmek için diğer imamlarla değil....sana imamlık yapmakla görevli olan imamlarla meşgulsün!

Gelelim hakikata

Bulduğum asır ahir zaman

Bu asrın görevli imamı Bediüzzaman

Risaleden destek yer şurası

Diyorlar: "Said, yanında başka kitapları bulundurmuyor. Demek onları beğenmiyor.

Ve İmam-ı Gazalî'yi de (R.A.) tam beğenmiyor ki, eserlerini yanına getirmiyor."

İşte bu acib manasız sözlerle bir bulantı veriyorlar. Bu nevi hileleri yapan, perde altında ehl-i zındıkadır; fakat, safdil hocaları ve bazı sofuları vasıta yapıyorlar.

Buna karşı deriz ki:

"Hâşâ, yüz defa hâşâ!.. Risale-i Nur ve şakirdleri, Hücet-ül İslâm İmam-ı Gazalî ve beni Hazret-i Ali ile bağlayan yegâne üstadımı beğenmemek değil,

belki bütün kuvvetleriyle onların takib ettiği mesleği ehl-i dalaletin hücumundan kurtarmak ve muhafaza etmektir.

Fakat onların zamanında bu dehşetli zındıka hücumu, erkân-ı imaniyeyi sarsmıyordu.

*** O muhakkik ve allâme ve müçtehid zâtların asırlarına göre ***

münazara-i ilmiyede ve diniyede istimal ettikleri silâhlar

hem geç elde edilir,

hem bu zaman dūřmanlarına birden galebe edemediđinden;

Risale-i Nur, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'dan hem çabuk, hem keskin, hem tam dūřmanların başını dağıtacak silâhları bulduğu için,

o mūbarek ve kudsî zâtların tezgâhlarına mūracaat etmiyor.

Çünkü umum onların merci'leri ve menba'ları ve ũstadları olan Kur'an, Risale-i Nur'a tam mūkemmel bir ũstad olmuřtur.

Ve hem vakit dar, hem bizler az olduđumuz için vakit bulamıyoruz ki, o nuranî eserlerden de istifade etsek.

Hem Risale-i Nur řakirdlerinin yūz mislinden ziyade zâtlar, o kitablarla meřguldũrler ve o vazifeyi yapıyorlar. Biz de, o vazifeyi onlara bırakmıřız. Yoksa hâřâ ve kellâ!

O kudsî ũstadlarımızın mūbarek eserlerini ruh u canımız kadar severiz.

Fakat herbirimizin birer kafası, birer eli, birer dili var; karřımızda da binler mūtecaviz var.

Vaktimiz dar.

En son silâh, mitralyoz gibi Risale-i Nur bũrhanlarını gũrdũğũmũzden, mecburiyetle ona sarılıp iktifa ediyoruz.

Kastamonu - 182